

lavt her, idet jeg ikke vilde strække mig videre end til det, som de allerede bekendte Ligningsresultater berettigede til. Men jeg maa sige, at for hver Uge, der er gaaet siden, er det blevet mig stedse klarere, jo flere Ligningsresultater jeg lærte at kende, at Resultatet vilde blive væsentlig bedre, end det er udtrykt paa Finanslovsforslaget. Dertil kommer et tredje Moment, nemlig at Finansloven er bragt ikke saa lidt nærmere til de reelle Udgifter, end Tilfældet var forrige Aar. Det gælder f. Eks. i meget høj Grad Indenrigsministeriet, men det gælder ogsaa paa de ekstraordinære Udgifters Omraade, bl. a. fordi forskellige ekstraordinære Udgifter, som endnu har noget af Krigstidens og Efterkrigstidens Karakter, er ved at ebbe ud. Jeg skal saaledes nævne det kontante Tilskud til Boligbyggeriet.

Støttet paa alt dette vil jeg da mene, at de ca. 26 Mill. Kr.s Overskud vil kunne forøges med et Beløb, som i hvert Tilfælde bringer det Beløb, der er til Raadighed paa Tillægsbevillingsloven, op til ca. 40 Mill. Kr., og jeg mener tilmed, at disse 40 Mill. Kr. paa Grund af det Forhold, jeg nævnte før: at Finansloven er bragt nærmere til Realiteten end forrige Aar, vil forslaa mindst lige saa godt, som de 45 Mill. Kr., jeg havde budgetteret til at møde Tillægsbevillingsloven med, har forslaaet i Aar. Saaledes tror jeg altsaa ikke, at Udsigterne i og for sig er ringere for 1924—25, end de var for 1923—24, noget, som jeg synes, ogsaa det ærede Medlem nærmede sig til at indrømme gennem forskellige af sine Betragtninger.

Hvad Aldersrenten angaar, frygtede det ærede Medlem for, at der vilde komme en meget betydelig Merudgift. Det tror jeg nu ikke. Landstingets Finansudvalg har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal — jeg ved ikke, om det ærede Medlem har set dets Betænkning — og har indhentet en Udtalelse fra Indenrigsministeriet om dette Forhold. Denne Udtalelse er ret beroligende og tager i hvert Fald ganske Livet af de Bladrygter, jeg har set, om, at den samlede Udgift i det første Aar, Aldersrenten virkede, skulde naa op til saadant noget som 90 Mill. Kr. Tværtimod siges det i Indenrigsministeriets Erklæring, at det bliver ikke væsentlig mere end anslaaet. Derimod var jo under den gamle Aldersdomsunderstøttelseslov Udgiften stigende i kraftige Spring fra Aar til Aar, og jeg tror, at hvis nogen har tvivlet paa Rigtigheden af den Forandring, vi foretog, da vi gik over fra Aldersdomsunderstøttelse til Aldersrente med de faste Sats, maa hans Tvivl,

forudsat, at den har været baseret paa økonomisk Grundlag, være forsvundet, efter at han har set det sidste Aars Resultat med Hensyn til Aldersdomsunderstøttelsen, som viser, at Udgiften er gaaet op fra 59½ Mill. Kr. til over 66 Mill. Kr. i Finansaaret efter. Jeg tror, at den Sum, der er budgetteret til Aldersrente, de 37½ Mill. Kr., nok kan blive noget forøget, men det bliver indenfor ret snævre Grænser.

Det ærede Medlem talte om Gaveskatten, og jeg indrømmer ham, at det er tvivlsomt, hvorledes Gaveskatten har virket. Jeg tror nu ikke, at det Materiale, man er i Besiddelse af, er fyldigt nok og den Tid, man har haft til at gøre Erfaringer med Hensyn til denne Skat, har været lang nok til at danne sig nogen afgørende Mening derom, men det er et Punkt, som kræver Opmærksomhed, og jeg kan være ganske enig med det ærede Medlem i, at der maa tilvejebringes et saa nøje Samarbejde som muligt med det øvrige Skattevæsen om denne Sag, og ligeledes i, at det er et Forhold, der maa følges med stor Opmærksomhed. Det ærede Medlem talte om Samarbejde mellem det konservative Folkeparti og Venstre og talte i det hele og store om det i en Aand, som jeg kun kan være erkendtlig for. Jeg synes, det ærede Medlem viste Tilbøjelighed til at bedømme dette Forhold lidenskabsløst og retfærdigt. Der var kun i det ærede Medlems Udtalelser et Par Punkter, som jeg synes, der kan siges et og andet om. Det ærede Medlem var stærkt inde paa dette, at Venstre havde opgivet visse doktrinerne Synspunkter under den heldbringende Indflydelse af det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem sigtede formodentlig til en vis Utilbøjelighed indenfor Venstre til Toldsatser, der havde beskyttende Virkning.

Nu ved jeg for det første ikke, hvorfor man skal kalde det, at være imod Beskyttelsestold i Almindelighed, eller i alt Fald at være imod høj Beskyttelsestold, mere doktrinært end, som det konservative Folkeparti, at nære en sand Afgudstro paa Beskyttelsestoldens Virkninger. Jeg synes, man kan have det ene Standpunkt og have det andet, men hvorfor det ene skal kaldes mere doktrinært end det andet, ved jeg ikke. Og naar man endelig kalder til at tale om, hvilke smaa Triumfer man ved den ene eller den anden Lejlighed kan have fejret overfor hinandens Synspunkter, kunde vi med lige saa stor Ret — jeg ønsker i og for sig ikke at gøre det — tale om, at det konservative Folkeparti, som